

Stokers

Als een speer op ware grootte staat hij afgebeeld op het pakje. "Fights gum disease": echte oorlogstaal. Eten en snoep zijn bedoeld, na eventueel wat gesabbel, om doorgeslikt te worden. Naar de maag ermee. 'Waag het niet te blijven plakken of hangen daar ergens tussen die tanden', lijkt hij te denken. Want vechters zijn het, die Johnson & Johnson. Wel doen ze denken aan die stuntelige detectives van Kuifje. Het blijft immers behelpen met zo'n stokkie. Soms breken ze na elke beweging al af. Of ze versplinteren, waardoor je met een nieuwe de oude tussen je tanden moet verwijderen. Gelukkig staan er genoeg paraat op volle oorlogssterkte in de rechterbroekzak. Ah, een stukje schil van de appel blijft steken. In een reflex gaat de rechterhand naar de broekzak, pakt het doosje, klapt het flapje weg en breekt er een los van de andere. Voor je het weet is het wapen al in het oorlogsgebied. Nog amper voldoende van vocht voorzien steekt hij al venijnig tussen de tanden door. In zijn felheid schiet hij voortdurend naast en doorboort het zachte tandvlees. Als een echte beul ramt hij maar door, zich niets aantrekkend van het bloedbad dat hij aanricht. Het wapen zuigt zich vol met bloed. Doorweekt, uit elkaar gespleten en moegestreden ploetert het wapen tussen de tanden door. De arm waar hij aan vastzit trekt hem terug uit de vuurlinie. Bij het verlaten van het slagveld schampt hij nog net even langs een gevoelige zenuw. Door een heftige spierbeweging in de hand valt het wapen in een mengsel van bloed en speeksel op de bodem van de mond. Genietend van zo veel aangerichte ellende, dobbert hij daar nog een paar seconden rond. Dan een korte zuigbeweging. Een enorme windvlaag met geluid. De tandenstoker schiet met een bloeddoorlopen waterval achter zich aan precies door één van de gaatjes van de afvoer in de wasbak. We hebben nooit meer iets van hem vernomen.

